

En un món d'intercomunicació, preguem a bastament?

Romà Casanova, bisbe de Vic

Estem immersos en un món d'intercomunicació. Cada vegada estem més comunicats amb els mitjans telemàtics. Una de les característiques de la comunicació dels nostres temps és la immediatesa: ja podem estar prop o lluny que, a l'instant, podem aportar-nos informacions o expressar els nostres sentiments. Això és bo, però també té els seus perills. L'excés de comunicació pot arribar a devaluar el mateix fet de la relació entre les persones. Hi ha necessitat d'espais personals, de respecte als límits d'intimitat, de mirament de la llibertat de cada persona.

En aquest món d'intercomunicació i d'immediatesa els cristians sabem que Déu sempre està atent a nosaltres. No hi ha res del que ens passa a nosaltres que al Senyor

li passi inadvertit. És la cura del qui estima, del qui no pot oblidar mai la persona estimada. Però no solament Déu està atent a nosaltres, sinó que ell també escolta tota paraula que li adreçem. És el que anomenem pregària o oració. Una definició senzilla de pregària és parlar amb Déu, amb la certesa que ell ens escolta i, al mateix temps, també ens parla a nosaltres. Preguar és un diàleg d'amistat, de confiança, d'amor. I això des del que som, del que vivim i sofrim. Resar no pot pas significar posar-se una careta —el vestit per a parlar amb Déu—, sinó fer-ho des del que som, amb el que en nosaltres hi ha de pecat i de gràcia, del que ens fa sortir una acció de gràcies alegre, però també des del que no entenem i ens fa preguntar per què al Senyor.

Déu escolta tota paraula que li adreçem

Hi ha la pregària litúrgica, sobretot la celebració de la santa missa, que ocupa un lloc central, fontal i cimera de l'oració i la vida cristiana. També hi ha la pregària vocal, amb la qual, a partir de pregàries apreses i de tradició en l'Església, ens dirigim al Senyor, de vegades per la intercessió de santa Maria i dels sants. Aquesta és necessària per a mantenir una pregària autèntica en el cor. No pot mancar cada dia, en els llavis i en el cor d'un cristià, la pregària del parenostre. El sant rosari és una pregària que obre l'ànima a la recerca de Déu i a la santedat de vida. Així mateix, l'oració mental o meditació, que significa posar-se davant el misteri de Déu i, a la llum de la seva Paraula, entrar en un diàleg de tu a tu amb el Senyor. Com deia santa Teresa de Jesús: «No es otra cosa oración mental, a mi parecer, sino tratar de amistad, estando muchas veces tratando a solas con quien sabemos nos ama» (*Vida*, 8).

